

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 czerwca 2015 r.,
sprawy **J. U.**
skazanego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i z art. 162 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 28 października 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 3 czerwca 2014 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną**
- 2. obciążyć skazanego J. U. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji w kwocie 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 3 czerwca 2014 r., Sąd Rejonowy w W. uznał J. U. za winnego tego, że:

1. w dniu 1 sierpnia 2013 r. w O. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując ciągnikiem ursus w stanie nietrzeźwości, na terenie zabudowanym, zbliżając się z drogi podporządkowanej do skrzyżowania nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącej rowerem U. J., doprowadzając do jej potrącenia, w następstwie czego nieumyślnie spowodował u niej liczne obrażenia

ciała, a w nich następstwie także chorobę realnie zagrażającą życiu, a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia, tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w tym samym czasie i miejscu nie udzielił pomocy pokrzywdzonej U. J., która znajdowała się w położeniu grożącym ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu po potrąceniu przez ciągnik, mogąc jej udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 162 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. Sąd ten wymierzył oskarżonemu łączną karę 6 lat pozbawienia wolności; z mocy art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec niego środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na zawsze, a na podstawie art. art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej 5 tys. zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Nadto z mocy art. 50 k.k. Sąd nakazał ogłoszenie wyroku do publicznej wiadomości przez wywieszenie jego treści przez 30 dni na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w W.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 28 października 2014 r., zmienił wyrok w ten sposób, że złagodził karę pozbawienia wolności za pierwszy z czynów do 3 lat i 6 miesięcy, a wymiar kary łącznej obniżył do 4 lat. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji od prawomocnego wyroku obrońca skazanego podniósł 6 zarzutów obrazy przepisów postępowania, które w jego przekonaniu miały wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 197 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. i art. 195 k.p.k., na skutek powołania do sporządzenia opinii w przedmiocie stopnia obrażeń ciała doznanych przez pokrzywdzoną, dr U. D., która nie znajdowała się na liście biegłych sądowych i nie złożyła przyrzeczenia, przez co jej opinia nie może mieć charakteru opinii biegłego, ani wpływać na kwalifikację prawną czynu przypisanego skazanemu;

2. art. 6 k.p.k. i art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, przez pominięcie przesłuchania tej biegłej na rozprawie;

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 7 k.p.k. przez przyjęcie opinii biegłej opartej tylko na dokumentacji medycznej, bez przeprowadzenia badań pokrzywdzonej;
4. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez uznanie, że biegły toksykolog R. W. posiada wiedzę także z zakresu diabetologii pozwalającą stwierdzić, iż u skazanego nie wystąpiły w czasie krytycznym zaburzenia poziomu cukru we krwi właściwe dla chorych na cukrzycę; a w konsekwencji obrażę art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. przez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu diabetologii dla ustalenia czy zdarzenie, do którego doszło, było efektem zaburzeń stanu zdrowia skazanego, a więc także czy zarzucone mu czyny były zawinione;
5. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów przy uznaniu, że opinia biegłego R. W. stanowi wiarygodną podstawę do przyjęcia stężenia alkoholu we krwi skazanego na 0,7 promila;
6. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, przejawiającej się w uznaniu, że opinia psychologa K. S. jest pełna, podczas gdy nie dostrzega się w niej wpływu schorzeń skazanego na jego stan psychologiczny, a w konsekwencji obrażę także art. 201 k.p.k. przez oddalenie wniosku o powołanie innego biegłego w celu ustalenia, czy zaburzenia osobowości u skazanego mogły spowodować niemożność kierowania swoim postępowaniem.

Z ostrożności procesowej autor kasacji podniósł zarzut obrazy art. 86 § 1 k.k. w sytuacji, gdy w jego przekonaniu okoliczności przypisanych skazanemu czynów przemawiały za zastosowaniem pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, a także wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, co oczywiste, jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Zarzuty kasacyjne powinny zatem wskazywać na uchybienia obciążające wyrok sądu drugiej instancji, który w myśl art. 433 § 1 i 2 k.p.k., rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. Zarzuty kasacji mają zatem rację bytu wtedy, gdy skarżący wskazuje w nich, że sąd drugiej instancji nie rozpoznał zarzutów podniesionych w apelacji albo rozpoznał je w sposób nierzetelny, bądź też pominął te uchybienia, wymienione w art. 439, 440 i 455 k.p.k., które powinien był dostrzec z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia.

W kontekście tych uwag o charakterze ogólnym, przechodząc do realiów sprawy należy zauważyć, że trzy pierwsze zarzuty kasacji obrońcy J. U. dotyczą kwestii nie podnoszonych w apelacji, tj. wartości dowodu z opinii biegłej specjalisty medycyny sądowej w dziedzinie patomorfologii dr U. D., na podstawie której ustalono w wyroku, jakich obrażeń doznała w wypadku U. J. Z protokołów rozprawy przed Sądem Rejonowym wynika, że po ujawnieniu dokumentacji medycznej i opinii biegłej, strony nie wnosiły o bezpośrednie jej przesłuchanie, ani nie składały żadnych wniosków, które zmierzałyby w kierunku dalszego wyjaśniania przedmiotu opiniowania (k. 361v i 398v). W tej sytuacji przy braku w apelacji zarzutów podważających miarodajność dowodu z opinii biegłej U. D., na Sądzie odwoławczym, rozpoznającym sprawę w granicach środka odwoławczego, nie ciążyła powinność odniesienia się do tej kwestii, zwłaszcza że nie było przesłanek do upatrywania tu uchybienia, które należało dostrzec niezależnie od granic zaskarżenia. Wszystko to oznacza, że wysuwając w kasacji zarzuty przytoczone w punktach 1,2 i 3, skarżący dąży do ponowienia kontroli wyroku Sądu pierwszej instancji w zakresie nie ujętym wcześniej w apelacji. Jest to proceduralnie niedopuszczalne. Zarzuty te, nie zwracające się do wyroku Sądu odwoławczego, nie mają charakteru kasacyjnego i jako takie nie podlegają rozpoznaniu.

Pozostałe trzy zarzuty kasacji, sformułowane w punktach 4,5 i 6 były podniesione w apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w pkt I, II, III, i IV, w odmiennym nieco ujęciu słownym, ale jako tożsame co do istoty. Wszystkie te zarzuty Sąd Okręgowy rozpoznał, a w uzasadnieniu wyroku odniósł się do argumentacji obrońcy na s. 6-13. W konkluzji Sąd ten uznał te zarzuty za

bezzasadne. Ponowienie w kasacji tych samych zarzutów w zmodyfikowanej szacie słownej, musiałoby być powiązane z wykazaniem, że ich rozpoznanie było nierzetelne w tym znaczeniu, iż pomijało argumenty skarżącego, bądź deprecjonowało ich wagę w rozstrzyganiu apelacji. Kasacja obrońcy nie spełnia tego warunku. Skarżący powtarza tylko rozumowanie przedstawione w apelacji i podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w poszczególnych kwestiach. Autor kasacji zdaje się nie zauważać wyводу, w którym Sąd odwoławczy wykazał, że opinia biegłego z zakresu toksykologii, uwzględniająca także wpływ stanu zdrowia skazanego na oddziaływanie spożytego alkoholu, a w konsekwencji na jego kondycję psychofizyczną *tempore criminis*, a także opinia biegłego psychologa, wyjaśniły okoliczności, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Trafna jest uwaga Sądu Okręgowego, że dążenie skarżącego do uzyskania dalszych opinii w celu jeszcze bardziej wnikliwego poznania skutków, jakie pociąga dla osoby leczącej się z powodu cukrzycy spożycie alkoholu i niepobranie koniecznych leków, przypomina próbę obrony osoby niedowidzącej argumentem, że nie założyła okularów i dlatego nie miała możliwości obserwowania drogi przy prowadzeniu pojazdu. Nie wymaga dowodzenia, że skazany, jako człowiek dojrzały, świadomy swych ograniczeń wynikających z choroby, zdawał sobie sprawę z tego, w jakim stopniu spożycie alkoholu może ograniczyć jego sprawność psychofizyczną przy prowadzeniu ciężkiego pojazdu mechanicznego. Sąd Okręgowy umotywowował przekonująco, że sięganie po dalej idące ekspertyzy jest zupełnie zbędne dla stwierdzenia związanych z tym okoliczności.

Ostatni z zarzutów, wskazujący na niewspółmierność łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonej w zaskarżonym wyroku, nie mieści się w ustawowych podstawach kasacji i jako taki nie podlegał rozpoznaniu.

W podsumowaniu należy stwierdzić, że żadnym z zarzutów kasacji skarżący nie wykazał, że w wyroku Sądu odwoławczego doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, a tym bardziej takiego, które miałoby istotny wpływ na treść tego orzeczenia. Z wszystkich tych względów Sąd Najwyższy zdecydował o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej (art. 535 § 3 k.p.k.).

O obciążeniu skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

